

Pravljica o zakladu.

Za tretjo goro in za tretjo vodo leži v zeleni dolinici bogat zaklad —

In če pride v to dolinico človek, ki ima čisto srce, ki še ni grešilo, ga najde. Bel angel se mu prikaže in odkrije mu zaklad.

Kdove, kdo je shranil ta zaklad in za koga ga je shranil v to dolinico?

Morda je romal sv. Nikolaj, pa ga je shranil na tem kraju za srečnega človeka; morda je kresoval sv. Janez kdaj v tej dolinici, pa je skrnil v zemljo dragoceno zlato za srečnega, ki bo našel to dolinico; morda pa je romala tod sveta Mati z nebeškim Detetom v naročju, pa je tu počivala v senci smrek, pa je reklo božje Dete »bodi«, in ustvarjen je bil zaklad. Kdo bi vedel to povedati!

A srečno srce, ki je še nedolžno, ki ga še ljubijo angeli in svetniki, ki ga še ljubi božje Dete! Njemu se odkrije dragoceni zaklad — — —

Tako je brala Marjetica v knjigi prelestnih pravljic, ki ji jo je posodil štacunarjev Janko; brala je in se zamislila. —

Ni daleč čez tri gore in čez tri vode; v enem dnevu se dá priti!

»Tonček!« je poklicala bratca, ki je lovil metuljčka-citrončka, a se mu je vedno umikal od rože do rože.

»Tonček, pusti metuljčka, naj živi, pa semkaj pojdi! Ti bom nekaj pokazala!«

Pustil je Tonček metuljčka-citrončka in prišel je k sestrici.

»Na, beri! Tole stran preberi!«

Bral je deček in se zamislil; sestra pa ga je natanko opazovala, kot bi mu hotela brati z obraza, še preden bi izpregovoril, kaj misli o zakladu v dolinici za tremi gorami.

Odložil je knjigo, pogledal sestrico in rekel: »Ni daleč čez tri gore in čez tri vode; v enem dnevu se lahko pride.«

»Pojdiva, Tonček, morda najdeva dolinico in tisti dragi zaklad!«

»Nedolžen mora biti, kdor ga hoče najti. — Pojdiva, jaz ne vem, da bi bil kdaj žalil Jezuščka.«

»Tudi jaz ne vem. Kar na pot se napraviva, Tonček, kar jutri se napraviva!«

»Potem bi ne bilo več treba materi hoditi na dnino. Tudi pri nas bi bili bogati; še bolj kakor so sosedovi, in mati bi obdelovali svoje njive, ne pa drugih, in še to za par grošev!«

»In grad bi si sezidala, če najdeva zaklad. Grad na klancu za vasjo; srebrno streho in zlata vrata bi imel!«

»Najprej bi napravila sredi vasi kapelico kot jo imajo v Sušjih, lepo, pa Mater božjo notri v zlatem plašču, kajne?«

»Saj res, najprej kapelico prav sredi vasi, pa majhen stolpiček bi morala imeti s srebrnim zvončkom, da bi zvonilo zjutraj, opoldne in zvečer.«

»Pa res, najprej kapelico s srebrnim zvončkom!« —

Sanjali sta mladi srca nedolžne sanje, lepe in sladke, kakor jih more sanjati le srce, ki še ni grešilo.

Že je stala pred njima kapelica, v njej pa Gospa v zlatem plašču; že je zvonil srebrni zvonček v vitkem stolpiču, milo in čisto, kot bi ga bili vlili angelci iz nebeškega srebra. In grad je stal na klancu za vasjo, v solncu se je svetila srebrna streha . . .

»Pojdeva, jutri pojdeva!« sta si zatrjevala polglasno otroka in zrla na večerne gore, za katerimi leži blažoslovljena dolinica, kamor je romalo ta večer nedolžno hrepenenje, da bi odkril angel zaklad zadivljenemu očesu, mlademu srcu, ki še ni grešilo — — —

Kakor sta rekla, tako sta se zjutraj odpravila Tonček in Marjetica iskat blažoslovljeno dolinico, ki je v njej skrit zaklad.

Vzela sta velik kos kruha za popotnico, prekrizala se še pri »žegnančku« z blažoslovljeno vodo in šla sta, srce polno nad in pričakovanja —

Pot se je zavila v klanec.

»Glej, kmalu bova na prvi gori in še čez dve in prideva v dolinico!«

»Samo, če bova našla pravo,« je boječe vprašala Marjetica.

»Nič se ne boj! Angelček-varih naju bo peljal,« je odgovoril Tonček in skoraj malo očitajoče pogledal sestrico, da je tako maloverna.

Srečala ju je žena, starka je že bila, sključena, in šla je ob palici. Zaščitila je z roko stare oči pred solncem in vprašala: »Kam pa gresta, otroka moja?«

»Po zaklad greva, teta. Za tretjo goro leži,« sta ji odvrnila.

»Po zaklad?« se je začudila starka.

»Da, teta, po zaklad!«

»E, zakladov ni več! — Kaj vama je treba zakladov! Mladost in nedolžnost — to je zaklad!« je rekla starka in šla počasnih korakov svojo pot.

»Gotovo še ni brala o zakladu za tretjo goro,« je rekel Tonček in zmajal z glavo.

»Gotovo še ni; sicer ne bi tako govorila,« je rekla tudi sestrica. —

»Na vrhu sva!« je rekel brat, ko sta prišla na vrh prve gore, in se ozrl nazaj v dolinico; daleč sredi nje se je belila rojstna vasica.

»O, ko se vrneva, se ne bova vrnila več tako revna čez ta grič,« je opomnila Marjetica.

»Če Bog dá! — Kar pojdiva, kaj bi stala! Daleč je še in dolga je pot do zaklada in sreče,« je rekel moško brat, in šla sta dalje.

* * *

Sredi neba je stalo solnce, ko sta prišla na drugo goro.

»Glej, sredi neba je solnce in midva sva sredi poti. Poldne bo nemara; kaj če bi malo počila in jedla?« je vprašal dečko.

»Pa dajva!«

Sedla sta v gosto senco, in Tonček je razrezal kruh na štiri dele, dva za danes, dva za jutri.

Mimo je prišel berač. Mlad je bil še, imel je dve berglji in žvižgal je.

»No, kam pa vidva, mlada romarja,« je vprašal.

»Po zaklad greva.«

»Kam, po zaklad?«

»Za tretjo goro leži.«

»He, he, zakladov ni več — to se samo še bere po knjigah, otročka. He, he, tudi jaz sem ga iskal, he, he; mar se vrnita, otročka,« je rekel, odšel dalje in žvižgal naprej svojo pesem, edino spremljevalko na njegovem potu.

»Kaj pa, če res ni zakladov?« je vprašala Marjetica in skoraj ji je bilo žal, da je pokazala bratcu knjigo o zakladu.

»Ne bodi taka! Pa se vrni, če nočeš iti; jaz pa grem! Saj si brala v knjigi, in knjiga ne laže!« Tako jo je zavrnil Tonček in njegov dokaz je razpršil bojazljive dvome sestrici.

»Kar pojdiva, da prej prideva,« je velel brat in vstal.

Tudi sestra je vstala, a noge so ji bile trudne.

»Noge me ščemijo, Tonček,« je potožila.

»Tudi mene ščemijo. Kar potrpi! Jutri se bova smejala in vesela bova,« jo je potolažil brat in je zažvižgal in stopala sta lažje.

* * *

Mrak je legal, ko sta prišla čez tretjo goro.

Koj ob cesti je bila dolinica. Smreke so rastle okrog in okrog nje in v njej je vladal tih mir, čaroben in skrivnosten, kot kralj Matjaž v svojem mirnem in tihem gradu.

»Glej jo dolinico; srce mi pravi, da bo ta,« je zašepetal Tonček, in srce mu je zatrepetalo in sam ni vedel, ali je v njem strah ali radost.

»Tudi meni pravi srce tako,« je odvrnila sestra in nekako boječe sta stopila vanjo, in mlado srce jima je drhtelo v prsih.

»Kaj pa, če ne bo?« je vprašala Marjetica čez nekaj časa.

»Če sva še nedolžna, naju je že angelček prav pripeljal. Kar lepo sediva na mah in čakajva!«

Sedla sta.

Nič se ni genilo v tej dolinici, samo včasih je zašepetala smreka v vrhu in včasih samo se je oglasil v daljavi muren, ki je pretrgano cvrčal svojo večerno pesem.

Tiho sta dihala in v srcu jima je bilo nekako samotno in tesno, po vsem telesu pa se jima je razlivala neka prijetna utrujenost. —

Kar naenkrat pa se je zableščalo po vsej dolinici in bel angel s srebrno lilijo v roki je stal pred njima.

»Česa iščeta?« ju je vprašal.

»Zaklada,« sta odgovorila in glas se jima je tresel.

»Zaklada? Kako, da ga iščeta, ko ga imata; v srcih ga imata! Ali ni nedolžnost največji zaklad? Te ga čuvajta, da ga vama kdo ne ukrade!

Kdor nima tega zaklada v svojem srcu, on je siromak, pa naj ima bogastvo vsega sveta.«

Tako je rekel angel in se je sklonil k njima ter jima zatisnil oči, da sta sladko zaspala v blagoslovljeni dolinici — — —

* * *

»Kako, da nisva vedela, da imava zaklad, da sva ga šla iskat tako daleč, pa ko je bil tako blizu!«

Tako sta govorila Marjetica in Tonček, ko sta se drugo jutro vračala domov, in vesela sta bila, da jima je odkril angel zaklad, ki ga imata v srcu, in bogata sta se vrnila v rojstno vasico.

Bogumil Gorenjko.

